

[Iver Poulsen.]

det afhænger derefter nu af parternes evne og vilje til samarbejde, om et resultat kan nås. Et lovområde af denne art burde kunne behandles på juridisk sagligt plan, således at et betydeligt flertal kunne stå bag lovgivningen til sin tid.“

Det ærede medlem hr. Helge Larsen tilføjede sin villighed til forhandling og tilføjede, at det naturligvis også gjaldt de to andre forslag. De andre ordførere var på linje med disse udtalelser, og fra min side var de sidste ord, der blev sagt, et tilsagn om, at vi meget gerne ville samarbejde, vi beder om at få lov til at samarbejde. Og den højtærede justitsminister udtalte i sit svar, at de indvendinger, jeg på mit partis vegne havde rettet mod en række af bestemmelserne i regeringsforslaget, ville han — jeg citerer —

„meget gerne diskutere i det kommende udvalg, hvortil jeg håber det ærede medlem får adgang.“

Jo, jeg fik en slags adgang. I udvalgsbetænkningen udtrykkes det således:

„Ved drøftelsen af det af de uafhængige fremsatte lovforslag har ordføreren for forslagsstillerne, Iver Poulsen, deltaget“.

Men jeg har ikke deltaget i nogen reel drøftelse. Der har ikke, medens jeg fik lov til at komme indenfor i udvalget, været tale om en forhandling om det forslag, vi havde fremsat, og der kunne slet ikke være tale om et samarbejde, sådan som det er foregået. Jeg har engang for nogle måneder siden fået lejlighed til at gennemgå og forelægge en række skriftlige bemærkninger til regeringsforslaget, og onsdag den 26. februar blev jeg kaldt ind til udvalget, hvor den højtærede justitsminister i en rivende fart gennemgik sine indvendinger mod vore bemærkninger. Der var ingen, der tog ordet, og der var ikke anledning til nogen drøftelse eller til nogen forhandling, men man opnåede jo, at formaliteterne tilsyneladende var i orden.

Det er de vilkår, man byder medlemmer af folketinget, som har gjort et stort og fra alle sider anerkendt arbejde på et betydningsfuldt område. Hvad værre er: det er de vilkår, man byder folkestyret. De vilkår kan vi ikke acceptere, og derfor tager også vi vort lovforslag tilbage. End ikke til det er der i forbindelse med noget, der tåler

navn af drøftelse, givet os anledning. Man har ikke drøftet spørgsmålet med os, om man ville tage et vist hensyn til det, vi fremførte, og om dette hensyn eventuelt var så vidtgående, at vi kunne sanktionere resultatet og dermed, ligesom VK-partierne har gjort det, tage vort lovforslag tilbage efter forhandling og i forståelse. Jeg vil gerne understrege, at den tilbagetagning, der nu sker af vort lovforslag, havde vi naturligvis besluttet, før vi blev opfordret til det her i tinget.

Tilbage bliver så vort syn på regeringsforslaget, og det skal jeg af de samme grunde ikke gøre mange bemærkninger om. Lad mig først lige minde om et par ting, som stiller det i en særlig belysning.

Ved første behandling af VK-forslaget i januar 1963 og senere fremhævedes fra alle sider nødvendigheden af at få den særlige juridiske sagkundskab med ved udarbejdelsen af den endelige lov. Man nævnte professor Stig Iuul, man udtrykte ønske om, at repræsentanter både for flertal og mindretal i den tidligere kommission fik lejlighed til at udtale sig, og den højtærede justitsminister erklærede, at der ville være noget næsten barokt i, at vi her har mobiliseret en kommission af særlig kvalificeret sagkundskab og derefter, når denne kommission med stort flertal har erklæret, at det er rigtigt ikke at gennemføre en sådan lov, gør dette og udformer lovens indhold uden nogen tilsvarende sagkyndig bistand.

Hvad er det for en særlig kvalificeret sagkundskab, man har benyttet sig af? Så vidt mig bekendt har en sådan særlig kvalificeret sagkundskab ikke været taget med på råd, og derfor befinder vi os netop i det, den højtærede justitsminister har kaldt en barok situation. Men sådan foregår altså lovgivningsarbejdet i Danmark.

Selve regeringsforslaget skal jeg naturligvis ikke gøre nogle bemærkninger til, det er jo håbløst på nuværende tidspunkt. Man har jo ved enhver lejlighed vist, at man overhovedet ikke interesserer sig hverken for de forslag, vi fremsætter, eller for de bemærkninger, vi kunne have lyst til at knytte til andre forslag. Men så skal jeg til slut blot sige, at det vigtigste trods alt jo er, at vi nu får den lov om ministres ansvar, som de uafhængige hele tiden har ønsket, og kan man ikke få det bedste, må man jo